

Komentar Evandjelja: put do Emausa

Komentar za treću uskrsnu nedjelju (Godina A). „Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?“ Isusova omiljena mjesta su Biblija, Euharistija i Ispovijed. Pristupamo li im s oduševljenjem i često?

Evandjelje (Lk 24,13-35)

Onog istog dana – prvog u tjednu – dvojica Isusovih učenika putovala su u selo koje se zove Emaus, udaljeno od Jeruzalema šezdeset stadija. Razgovarahu međusobno o svemu

što se dogodilo. I dok su tako razgovarali i raspravljali, približi im se Isus i pođe s njima. Ali prepoznati ga – bijaše uskraćeno njihovim očima. On ih upita: »Što to putem pretresate među sobom?« Oni se snuždeni zaustave te mu jedan od njih, imenom Kleofa, odgovori: »Zar si ti jedini stranac u Jeruzalemu te ne znaš što se u njemu dogodilo ovih dana?« A on će: »Što to?«

Odgovore mu: »Pa ono s Isusom Nazarećaninom, koji bijaše prorok – silan na djelu i na riječi pred Bogom i svim narodom: kako su ga glavari svećenički i vijećnici naši predali da bude osuđen na smrt te ga razapeli. A mi se nadasmo da je on onaj koji ima otkupiti Izraela. Ali osim svega toga ovo je već treći dan što se to dogodilo. A zbuniše nas i žene neke od naših: u praskozorje bijahu na grobu, ali nisu našle njegova tijela pa dođoše te rekoše da su im se ukazali anđeli koji su rekli da je on živ.

Odoše nato i neki naši na grob i nađoše kako žene rekoše, ali njega ne vidješe.«

A on će im: »O bezumni i srca spora da vjerujete što god su proroci navijestili! Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi te uđe u svoju slavu?« Počevši tada od Mojsija i svih proroka, protumači im što u svim Pismima ima o njemu. Uto se približe selu kamo su išli, a on kao da htjede dalje. No oni navaljivahu: »Ostani s nama jer zamalo će večer i dan je na izmaku!« I uniđe da oстане s njima.

Dok bijaše s njima za stolom, uze kruh, izreče blagoslov, razlomi te im davaše. Uto im se otvore oči te ga prepoznaše, a on im iščeznu s očiju. Tada rekoše jedan drugome: »Nije li gorjelo srce u nama dok nam je putem govorio, dok nam je otkrivao Pisma?« U isti se čas digoše i vratiše u Jeruzalem. Nađoše okupljenu jedanaesticu i one koji bijahu s

njima. Oni im rekoše: »Doista uskrsnu Gospodin i ukaza se Šimunu!« Nato oni pripovjede ono s puta i kako ga prepoznaše u lomljenju kruha.

Komentar

Sveti Luka pripovijeda kako su na Uskrs dvojica Isusovih učenika napustila Jeruzalem i krenula u Emaus. Bili su ispunjeni nesigurnošću, jer su već čuli anđeosku vijest da je Isus živ (rr. 22-23), ali su i dalje sumnjali u uskrsnuće. Prepirali su se među sobom (rr. 15). I bili su toliko obuzeti vlastitom tugom da nisu mogli prepoznati Isusa Krista u čovjeku koji je hodao pokraj njih; činio im se običnim strancem (rr. 18). Međutim, uskrsli Gospodin, pun suosjećanja, protumačio im je Pismo i razlomio

im kruh. Na taj im je način zapalio srca i otvorio im oči da ga mogu prepoznati. Zatim su se vratili Petru i ostalima, puni radosti i pouzdanja.

Izvještaj kaže da je Emaus bio udaljen oko 60 stadija (12 km) od Jeruzalema. Stručnjaci raspravljaju o točnoj lokaciji ovog sela, ali tradicija ga obično poistovjećuje s Emausom Nikopolom,[1] koji je udaljen oko 25 km (15 milja) od Jeruzalema, ili 160 stadija, koliko bilježe mnogi rukopisi Lukinog evanđelja. U svakom slučaju, učenici su tog dana morali hodati mnogo sati. A napuštanje Jeruzalema je kao ostavljanje vjere u Isusa. Ali Uskrsli Gospodin ide hodati s njima kako bi ih preobrazio.

S velikom pedagogijom, Isus ih navodi da podijele svoje tuge kako bi ih on onda otjerao. Prizor je očaran od strane svetog Josemarije, koji je znao kako ga unijeti u svoju svakodnevnu osobnu meditaciju:

„Naravno, Isus im se ukazuje i hoda s njima, sudjelujući u razgovoru koji smanjuje njihov umor. Zamišljam prizor, kasno poslijepodne. Puše lagani povjetarac. Oko njih, polja zasijana već uzgojenom pšenicom i stare masline, njihove grane posrebrene toplim svjetlom. Isus, na putu. Gospodine, kako si uvijek velik! Ali duboko me dirneš kada se poniziš da nas slijediš, da nas tražiš u našoj svakodnevnoj žurbi. Gospodine, daj nam naivnost duha, čisti vid, bistri um, koji nam omogućuju da te razumijemo kada dolaziš bez ikakvog vanjskog znaka svoje slave“[2].

Isus uvijek izlazi u susret svojim na njihovom potištenom i besciljnom putovanju. A Evanđelje nas uči prepoznati ga: Isus nije stranac na našem putu, već raspeti koji je uskrsnuo; i on nas poznaje, voli nas i traži nas. „Put za Emaus tako postaje simbol našeg puta vjere“, jednom je

komentirao papa Franjo: „Pismo i euharistija su neizostavni elementi za susret s Gospodinom. (...) Dobro zapamtite ovo: svaki dan čitajte odlomak iz Evanđelja, a nedjeljom idite primiti pričest, primite Isusa. To se dogodilo s učenicima na putu za Emaus: prihvatili su Riječ; sudjelovali su u lomljenju kruha i, od osjećaja tuge i poraza, postali su radosni. Uvijek, draga braćo i sestre, Božja Riječ i euharistija ispunjavaju nas radošću“[3].

Osjećamo se blisko Isusu kada čitamo Sveto pismo i često primamo euharistiju. Jer, kako je rekao Benedikt XVI., citirajući svetog Jeronima, „nepoznavanje Svetog pisma je nepoznavanje Krista. Zato je važno da svaki kršćanin živi u kontaktu i osobnom dijalogu s Božjom Riječju, koja nam je dana u Svetom pismu (...). A povlašteno mjesto za čitanje i slušanje Božje Riječi je liturgija, u kojoj, slaveći Riječ

i uprisutnjujući Tijelo Kristovo u sakramentu, aktualiziramo Riječ u svojim životima i uprisutnjujemo je među nama“[4].

[1] „Emaus, rodni grad Kleope, spomenut u Lukinom evanđelju, jest Nikopolis, poznati grad u Palestini“ (Euzebijе Cezarejski, Onomastikon 90, 15-17).

[2] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br. 313.

[3] Papa Franjo, Regina Coeli, 4. svibnja 2014.

[4] Benedikt XVI., Opća audijencija, 7. studenog 2007.

Pablo M. Edo

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/gospel/komentar-evandelja-put-
do-emausa/](https://opusdei.org/hr-hr/gospel/komentar-evandelja-put-do-emausa/) (22.02.2026.)